

[Boligministeren.]

afpasses efter de kommende bestemmelser om, hvilke myndigheder der skal godkende planforslagene.

På denne baggrund går forslaget ud på, at man etablerer en midlertidig ordning, som følger det samme princip, der ligger bag de gældende regler, nemlig at boligministeriet er anke- og dispensationsmyndighed for de store bysamfund og amtsrådet for de mindre kommuner.

Efter forslaget bliver boligministeriet anke- og dispensationsmyndighed for kommuner, der den 1. april 1970 har 30.000 indbyggere og derover, medens de øvrige kommuner får amtsrådet som anke- og dispensationsmyndighed. Dette indebærer, at et meget betydeligt antal kommuner henlægges under amtsrådene, idet boligministeriets myndighed alene bibeholdes for de 20 største kommuner. Det skal dog tilføjes, at disse 20 kommuner efter sammenlægning med deres omegnskommuner vil være større end de tilsvarende købstæder med samme navn.

For kommunerne i Københavns amtsrådskreds, der ikke omfattes af kommunalreformen, foreslås den hidtidige ordning bibeholdt.

Da amtmanden som formand for amtsrådet nu bliver afløst af de kommende amtsborgmestere, er det endvidere foreslået, at amtmanden ophører med at være formand for det rådgivende amtsbygningsråd, således at dette hverv overgår til amtsborgmesteren, medmindre andet bestemmes i administrationsvedtægten. Der vil intet være i vejen for, at amtmanden kan vælges som formand.

Vi har fundet det både rationelt og mindre præjudicerende for en kommende planlægningsreform at etablere en midlertidig ordning som foreslået. Det væsentlige ligger således i, at man på en måde, der ikke hindrer kontinuiteten i arbejdet, i en overgangsperiode får en afpasning til de faktiske forhold.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets udførlige bemærkninger, skal jeg sluttelig fremhæve, at det for amtsrådene er af stor betydning, at der gives dem så god tid som muligt til at indrette sig på de ændringer, som forslagets gennemførelse vil indebære.

Jeg tillader mig derfor at anbefale lovforslaget til folketingets hurtige og velvillige behandling.

Statsministeren (Hilmar Bawnsgaard): Herved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om kong Frederik den Niendes civilliste samt forslag til lov om ændring af lov om årpenge for tronfølgeren, prinsesse Margrethe.

Ved den pr. 1. juli 1969 gennemførte tjenestemandreform bortfaldt en del af grundlaget for regulering af statens ydelse til civillisten og af det årpengebeløb, der er tillagt tronfølgeren. Tjenestemandreformen har samtidig medført forøgede lønudgifter såvel for civillisten som for tronfølgeren.

De to forslag, der her fremsættes, tilsigter at opretholde den hidtidige ordning, hvorefter statens ydelse til civillisten og tronfølgerens årpenge reguleres på tilsvarende måde som tjenestemandslønningerne. Samtidig foreslås det at yde civillisten og tronfølgeren dækning for de pågældende merudgifter til lønninger.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale forslagene til det høje tings velvillige behandling.

Endvidere tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om vederlag og pension m. v. for ministre.

I forbindelse med det forslag, der samtidig hermed fremsættes om forhøjelse af vederlaget for folketingets medlemmer, har jeg fundet det rimeligt at foreslå det i ministerlønningsloven omhandlede tillæg til ministre, der ikke er medlemmer af folketinget, forhøjet, således at det svarer til folketingsmedlemmernes grundvederlag.

Samtidig foreslås en teknisk ajourføring af lovens bestemmelser som følge af de pr. 1. juli 1969 gennemførte tjenestemandsbestemmelser.

Jeg skal hermed anbefale forslaget til det høje folketings velvillige behandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

Redegørelse af boligministeren.

Boligministeren (Hastrup): Som det vil erindres, var der i folketinget den 8. maj i

[Boligministeren.]

år en indgående debat om den fremgangs-måde, staten følger ved tilvejebringelsen af de nødvendige administrationslokaler, og om statens tilrettelæggelse og administration af sin egen byggevirksomhed. Debatten mundede ud i vedtagelsen af en motiveret dagsorden, hvori folketinget udtrykte forventning om, at regeringen ville fremme sine bestræbelser for en omlægning og rationalisering af statens lokale- og byggeadministration og forelægge folketinget resultatet af sine overvejelser i løbet af efteråret.

Jeg skal hermed give folketinget den redegørelse for regeringens overvejelser om omlægning og rationalisering af statens lokale- og byggeadministration, som er forudsat i den nævnte folketingsbeslutning.

Inden debatten i folketinget havde regeringen taget visse foreløbige skridt til en omlægning af administrationen og havde herunder anmodet boligministeriets rationaliseringsgruppe om i forbindelse med statens administrationsråd at fremme arbejdet med en rationalisering af lokaleforvaltningen. Administrationsrådet havde allerede gennem længere tid beskæftiget sig med statens byggeadministration og blev nu anmodet om at fremme dette arbejde og om tillige at tage lokaleadministrationen op til behandling. Den 24. september afgav administrationsrådet indstilling vedrørende statens byggeadministration, og den 22. oktober fulgte en indstilling vedrørende lokaleadministrationen. Disse indstillinger samt det materiale, der har ligget til grund herfor, er trykt og omdelt i folketinget i dag.

Som den altovervejende hovedregel er det boligministeriet og de under ministeriet hørende lokaleforvaltninger, nemlig Christiansborg slotsforvaltning, Slotsholmens tekniske forvaltning og Amalienborgs tekniske forvaltning, der tilvejebringer, indretter og vedligeholder de for centraladministrationen og institutionerne nødvendige kontorlokaler i hovedstadsområdet. Systemet gælder dog ikke helt undtagelsesfrit. Ordningen var oprindeligt begrænset til Slotsholmen og de derfra udflyttede institutioner. I 1954 blev de respektive ministerier og styrelser imidlertid instrueret om, at boligministeriet skulle medvirke ved indgåelse og ophævelse af lejemål til centraladministrationen og de herunder hørende

institutioner. Ministeriet og Christiansborg slotsforvaltning har for langt de fleste styrelser i hovedstaden indgået de nødvendige lejemål om administrationslokalerne. Siden 1964 er udgifterne til husleje, varme, lys, gas og vand, inventar, vagt og rengøring vedrørende de kontorlokaler, der er stillet til rådighed for ministerier og styrelser i hovedstadsområdet, i det væsentlige afholdt over boligministeriets konto uden refusion fra de pågældende ministerier og styrelser. I det store og hele er det kun forretningsdrivende statsvirksomheder, fonde og ikke-statslige institutioner som f. eks. post- og telegrafvæsenet, forsikringsrådet og apotekerfonden, der refunderer afholdte udgifter af denne karakter.

Lokaleadministrationen varetages som nævnt — foruden af boligministeriet — af Christiansborg slotsforvaltning, Slotsholmens tekniske forvaltning samt Amalienborgs tekniske forvaltning, og disse tre forvaltninger er ligestillede myndigheder med selvstændig reference til ministeriet.

Staten råder over egne kontorlokaler i hovedstadsområdet på i alt 160.000 m², men har herudover indgået mere end 200 lejemål med et samlet kontorareal på 175.000 m². Christiansborg slotsforvaltning og de to tekniske forvaltninger har et samlet personale på næsten 1.300 personer og administrerer bevillinger på i alt ca. 85 mill. kr. Hovedparten af de ansatte er beskæftiget i vagtafdelingen og rengøringsafdelingen. Den sidstnævnte omfatter ca. 690 deltidsbeskæftigede rengøringsassistenter.

I sin indstilling af 22. oktober 1969 har administrationsrådet foreslået princippet i den nuværende ordning opretholdt. Rådet anser det for rigtigst, at statens institutioner i hovedstadsområdet betjenes af en central myndighed i relation til fremskaffelse, drift og vedligeholdelse af kontorlokaler, men peger på, at der kan opnås fordele ved en mere konsekvent centralisering af lokaleforvaltningen. Opgaverne for den centrale lokaleforvaltning bør præciseres nærmere, og lokaleforvaltningen bør tilrettelægges efter klarere organisatoriske retningslinjer.

Efter administrationsrådets opfattelse må det være lokaleforvaltningens hovedopgave gennem løbende behovsanalyser at planlægge fremskaffelse og fordeling af kontor-

[Boligministeren.]

lokaler til centraladministrationen og at fastlægge nærmere bestemmelser om standard og omfanget af de ydelser, der stilles til rådighed. Lokaleforvaltningens geografiske afgrænsning må nøje fastlægges, og de institutioner, som forvaltningen får lokaleforpligtelser over for, må præciseres. Enhver statsinstitution inden for området, hvor kontorfunktionen ikke kun indgår som et nødvendigt underordnet led i en anden virksomhed, bør i princippet være omfattet af den centrale lokaleforvaltnings virksomhed.

Administrationsrådet mener, at den centrale lokaleforvaltning bør budgettere og afholde samtlige de udgifter, der er forbundet med drift og vedligeholdelse af kontorlokalerne, uden refusion fra de enkelte ministerier og styrelser. Administrationsrådet går på dette felt imod nogle af de tanker, der er fremsat i den rapport om lokaleadministrationen, som er udarbejdet af boligministeriets arbejdsgruppe for rationalisering. I denne rapport, som har dannet grundlag for administrationsrådets overvejelser og i øvrigt er optaget i den trykte redegørelse, blev der rejst forslag om en decentraliseret økonomi på lokaleadministrationens område under hensyn til ansvar og omkostninger og sammenhængen mellem lokalebehov og personalebehov. Administrationsrådet mener imidlertid ikke, at den pædagogiske virkning på styrelsernes omkostningsbevidsthed står i et rimeligt forhold til det administrative besvær, der må være forbundet med en regnskabsmæssig uddebitering af lokaleudgifterne, og rådet går derfor ind for, at boligministeriet alene afholder disse udgifter. Leverancer mod betaling af møbler og inventar til institutioner og styrelser, der ikke er omfattet af den almindelige lokaleadministration, bør fortsat kunne finde sted, men det bør ske efter ensartede retningslinjer, hvor refusionen bl. a. bør omfatte andel i forvaltningens almindelige administrationsudgifter.

Den centrale lokaleforvaltning bør efter administrationsrådets opfattelse organiseres som et direktorat, hvortil alle henvendelser fra brugerne om lokalebehov skal rettes. Direktoratet skal selvstændigt kunne træffe afgørelser i de løbende sager, medens boligministeriets virksomhed skal indskrænkes til at varetage de rent departementale op-

gaver: lovgivning, budget, godkendelse af retningslinjer og andet.

Rådet finder, at den centrale lokaleforvaltning må kunne etableres på grundlag af den virksomhed, der i dag udøves af Christiansborg slotsforvaltning og de to tekniske forvaltninger, og at sammenlægning af disse myndigheder i én organisation bør overvejes.

Materialet fra boligministeriets rationaliseringsgruppe og administrationsrådet har bestyrtet regeringen i den opfattelse, at der er behov for en klarere fastlæggelse af ansvar og kompetence ved tilvejebringelse af kontorlokaler til brug for staten. Der er tale om en almindelig administrativ opgave, som regeringen finder det hensigtsmæssigt at overlade til en institution uden for de almindelige departementale rammer.

Regeringen agter gennem en koordinering af funktionerne i Christiansborg slotsforvaltning og de to tekniske forvaltninger at tilvejebringe en lokaleadministration, som på tilfredsstillende måde vil kunne varetage de enkelte ministeriers og styrelser behov for administrationslokaler m. m. Denne administration — som sandsynligvis på et senere tidspunkt bør institueres som et direktorat el. lign. — skal have ansvaret for at tilvejebringe de fornødne kontorlokaler. Alle henvendelser om nye lokaler eller om ændrede lokalefaciliteter skal derfor fremtidig rettes direkte til denne lokaleadministration. Arbejdsområdet vil naturligt kunne fastlægges til hovedstadsregionen, omfattende de 3 hovedstadsamter, men også uden for dette område må lokaleadministrationen have indseende med og kunne yde bistand ved tilvejebringelse af administrationslokaler. Ved forhandling med de enkelte ministerier skal det nøje fastlægges, hvilke styrelser og institutioner arbejdsområdet skal omfatte, og der vil blive udsendt retningslinjer for, hvorledes kontakten mellem styrelsen og lokaleadministrationen skal fungere.

Regeringen agter at skabe en så nær kontakt som muligt mellem lokaleforbrugerne og lokaleadministrationen og vil udvirke, at behovet for øgede administrationslokaler eller ændringer i de bestående forhold anmeldes over for lokaleadministrationen på det tidligst mulige tidspunkt. Dette vil øge mulighederne for rationelle dispositioner ikke alene på kort sigt, men også i relation

[Boligministeren.]

til en mere langsigtet planlægning af lokalebehovet. Regeringen vil derfor pålægge de enkelte ministerier og styrelser at fremkomme med oplysninger om forventede ændringer i lokalebehovet ikke alene for hvert kommende finansår, men tillige — på grundlag af forbrugs- og behovsanalyser — at medvirke til at tilvejebringe de nødvendige forudsætninger for lokaleadministrationens mere langsigtede dispositioner.

De enkelte styrelser lokaleforbrug og lokalebehov vil herved jævnlige blive analyseret. I tilknytning hertil udarbejdes retningslinjer og normer for lokaleforbruget samt forbruget af inventar og andet udstyr, som stilles til rådighed. Når sådanne kriterier udarbejdes og det pålægges forvaltningen med passende mellemrum at afgive rapport om forbruget i de enkelte ministerier, finder regeringen, at de enkelte styrelser ansvar for deres lokaleforbrug er fremhævet, således at regeringen ikke vil være betænkelig ved at følge administrationsrådets forslag om at overlade hele udgiften til boligministeriet og dermed fritage de enkelte styrelser for det direkte økonomiske ansvar for forbruget.

Med den meget betydelige udvidelse af lokalekapaciteten, der er sket i de senere år — der har i de sidste 5-6 år været en udvidelse af lokaleforbruget svarende til ca. 10.000 m² kontorareal hvert år — er der gennemført en forbedring af lokaleforholdene i centraladministrationen og i styrelserne. Det fremtidige behov for administrationslokaler må stort set kunne henføres til øget aktivitet eller ændrede personale-dispositioner. Regeringen vil derfor lægge afgørende vægt på, at der tilvejebringes en meget nær kontakt mellem lokaleadministrationen og de myndigheder, der har ansvaret for personaleudvidelser i styrelserne. Der er i øvrigt et behov for en kontakt med lokaleforbrugerne, herunder ikke blot styrelserne, men også personaleorganisationerne samt de planlæggende myndigheder i hovedstadsområdet. Lokaleadministrationen vil desuden få brug for rationaliseringsbistand og kontakt med eksperter i ejendomsadministration osv. Regeringen har til hensigt at samle en sådan ekspertise i et udvalg til støtte og inspiration for lokaleforvaltningens administration af opgaven.

Regeringen agter endelig — eventuelt på et senere tidspunkt — at henføre yderligere opgaver fra boligministeriet til lokaleadministrationen. Det gælder således administrationen af de kgl. slotte og haver og de indvendige vedligeholdelsesarbejder på statsbygninger, der anvendes til administrationsformål, således som det også er påpeget af administrationsrådet.

Regeringen vil snarest tage de første skridt til etablering af en sådan selvstændigt funktionerende lokaleadministration efter de retningslinjer, jeg her har skitseret.

Allerede i efteråret 1964 besluttede det daværende forvaltningsnævn at foretage en gennemgang af den del af statens byggeadministration, der er omfattet af loven af 6. juli 1942 om statens bygningsvæsen. På grundlag af den indstilling, som blev resultatet af dette arbejde, nedsatte administrationsrådet i 1966 et særligt udvalg til at afgive indstilling om en effektivisering af statens byggeri og ejendomsvedligeholdelse samt af det statsstøttede institutionsbyggeri. Udvalget afgav betænkning i september 1968, den såkaldte SBA-betænkning. På dette grundlag har administrationsrådet i sin indstilling af 24. september 1969 nu fremsat forslag til en omlægning af statens byggeadministration.

Efter loven af 6. juli 1942 varetages de byggeadministrative opgaver af de enkelte styrelser med boligministeriet som den vejledende og kontrollerende myndighed. De for byggeriets gennemførelse nødvendige behovsanalyser og byggeprogrammer påhviler de enkelte styrelser, der ligeledes varetager bygherrefunktionen i forbindelse med byggeriets projektering og gennemførelse. De enkelte styrelser har tillige bevilningsansvaret.

Hvor boligministeriet selv er bygherre, f. eks. ved opførelse af administrationsbygninger til centraladministrationen, påhviler disse opgaver og dette ansvar naturligvis boligministeriet som styrelse.

Under hele byggesagens forløb arbejder styrelserne i nær kontakt med boligministeriet, der ved større byggeopgaver medvirker ved udarbejdelse af behovsanalyser, byggeprogrammer m.v. og får forelagt skitseprojekter og detailprojekter til godkendelse. Boligministeriet skal tillige godkende bevilningsansøgninger og også have indseende med

[Boligministeren.]

licitation og kontrakter samt i det hele følge byggeriets gennemførelse. Ved byggesagens afslutning gennemgår boligministeriet det endelige byggeregnskab. Projekteringsopgaverne og byggeledelsen, herunder tilsynet med byggeriets gennemførelse, varetages af private arkitekt- og ingeniørfirmaer. Arkitektopgaven, navnlig ved større byggerier, overdrages enten til de kgl. bygningsinspektører eller til andre, private arkitekter, der må forudsættes at have særligt kendskab til projektering af den pågældende byggeopgave.

Forsvarsministeriet, DSB, post- og telegrafvæsenet og Grønlands tekniske Organisation er ikke omfattet af loven om statens bygningsvæsen. Byggevirkomheden inden for disse områder varetages af selvstændige byggeadministrationer.

Administrationsrådet tiltræder i sin indstilling af 24. september 1969 SBA-udvalgets anbefaling af, at statens hovedindsats under byggevirkomheden lægges i de planlæggende og programmerende faser, således at fordyrende og forsinkende ændringer i projekterings- og udførelsesfaserne så vidt muligt undgås. Rådet fremhæver navnlig betydningen af, at der udarbejdes generelle retningslinjer for byggeriets tilrettelæggelse. På disse områder er administrationsrådet således helt på linje med SBA-udvalgets betænkning. Med hensyn til den organisatoriske opbygning er der derimod forskel på de to indstillinger. SBA-udvalget foreslog en koncentration af statens byggeadministrative viden i et særligt direktorat under boligministeriet, som — med hovedvægten lagt på de indledende byggefaser — kunne rådgive, vejlede, normgive og kontrollere styrelsernes byggevirkomhed og byggeadministration.

Administrationsrådet foreslår en omlægning af kompetencen, således at det centrale organ aflastes for de konkrete sager, men får udvidede beføjelser til at fastlægge normer og retningslinjer for statens byggeri. De byggende styrelseres byggeadministration får herefter selvstændige beføjelser ved de enkelte byggerier, herunder et selvstændigt bygherreansvar uafhængigt af boligministeriet.

Den nuværende ordning medfører efter

rådets opfattelse et ikke ubetydeligt dobbeltarbejde og indebærer muligheden for ansvarsforflygtigelse. Dertil kommer, at den nuværende mangel på byggeteknikere gør det vanskeligt at rekruttere det fornødne personale til en udbygning af boligministeriet. De selvstændige byggeadministrationer, som i dag ikke omfattes af statsbyggeloven, benytter en enklere og mindre administrationskrævende forretningsgang end den tilsvarende inden for lovens område, og rådet foreslår derfor, at der tillægges undervisningsministeriets særlige byggeadministrationer, der hidtil har været omfattet af statsbyggeloven, en selvstændigere stilling, ligesom man foreslår, at der under socialministeriet, som også har en omfattende byggevirkomhed, etableres en tilsvarende særlig administration.

Boligministeriet skal fortsat bistå de styrelser, som kun har et sporadisk og beskedent byggebehov, og som derfor ikke bør etablere egen byggeadministration. Denne bistand skal dog så vidt muligt begrænses til byggeriets indledende faser.

Boligministeriets hovedopgave skal — ifølge rådets forslag — være at udarbejde generelle retningslinjer af særlig betydning for det statslige byggeri og tage initiativet til udarbejdelse af retningslinjer af interesse for den samlede byggevirkomhed. Ministeriet skal til dette formål kunne trække på konsulentbistand udefra. For at skabe den bedst mulige kommunikation af informationer mellem ministeriet og de byggende styrelser med hensyn til tekniske, administrative og økonomiske erfaringer peger rådet på, at det kan være rimeligt at etablere et særligt koordinationsudvalg. Et sådant udvalg er også foreslået i SBA-betænkningen og skulle bestå af cheferne for det centrale organ i boligministeriet og for de byggeadministrationer, der fremover skal varetage deres egen byggevirkomhed, herunder også GTO, post- og telegrafvæsenet, DSB og forsvarrets bygningstjeneste samt som nævnt efter rådets forslag også undervisningsministeriet og socialministeriet.

For styrelserne uden egen byggeadministration skal bistand under byggeriets forberedelse som nævnt fortsat kunne hentes i boligministeriet, medens bistand til byggeriets gennemførelse skal søges inden for den

[Boligministeren.]

private byggesektor hos de byggeleder- og byggekonsulentfirmaer, der under forskellige former er ved at etablere sig i byggebranchen. Boligministeriet bør råde styrelserne ved valget af konsulentfirmaer. Skulle det vise sig, at sådanne byggeleder- og byggekonsulentfirmaer ikke opstår i tilstrækkelig omfang og kvalitet, nævnes tanken om, at staten i aktieselskabsform på tilsvarende måde etablerer et mindre organ, som på almindelig takstbasis skal betjene styrelserne.

Boligministeriet skal ikke længere udøve kontrol med de enkelte byggesager, som alene skal være undergivet normal revisionsmæssig kontrol.

Administrationsrådet peger sluttelig på, at der i forbindelse med tilrettelæggelsen af statens byggeadministration vil være grund til at overveje mulighederne for en forenkling af den administration, der er forbundet med at yde statstilskud og lån til byggeri med andre offentlige myndigheder eller selvejende institutioner som bygherrer. Der har været en tendens til, at tilskudsbyggeri medfører byggeadministration af samme omfang som byggeri med staten som bygherre, men ved ændringer i tilskudsreglerne skulle det være muligt at opnå en afgørende forenkling på dette område.

På baggrund af omfanget af statens udgifter til byggearbejder finder regeringen det yderst vigtigt, at den statslige administration på dette område tilrettelægges så rationelt og effektivt, som det overhovedet er muligt. Dobbeltarbejde og ansvarsforflygtigelse må undgås ved administrationen af statens byggesager. Regeringen er på det rene med, at den kraftige ekspansion, der i de senere år er sket i statens byggeri, og som har været særlig markant inden for statsbyggelovens område, er årsagen til, at udarbejdelsen af generelle retningslinjer er blevet skudt i baggrunden. Regeringen har også hæftet sig ved administrationsrådets vurdering, som går ud på, at det med den nuværende mangel på byggeteknikere kan

blive vanskeligt at rekruttere kvalificeret personale til en udbygning af boligministeriet til både at varetage den normgivende og tillige den kontrollerende virksomhed.

Regeringen er enig med rådet i, at det kvalificerede personale, som er til rådighed, eller som kan skaffes f. eks. i form af konsulentbistand udefra, sammen med den øvrige erfaring og viden, som er til stede i boligministeriet, må sættes ind på den normgivende virksomhed, som det centrale organ skal udøve. Den vil være afgørende for en smidig og tilfredsstillende afvikling af statens byggesager.

Med hovedvægten lagt på disse synspunkter vil regeringen gennemføre en omlægning af statens byggeadministration, der i princippet følger administrationsrådets forslag.

Det er regeringens opfattelse, at en udbygning af undervisningsministeriets byggeadministrationer og etablering af en særlig byggeadministration under socialministeriet kan ske inden for rammerne af det personale, der i forvejen er beskæftiget med de pågældende ministeriers byggesager. Overførelse af en selvstændigere kompetence til de to ministeriers særlige byggeadministrationer behøver nødvendigvis ikke at gennemføres parallelt, men kan ske gradvis i et koordineret samarbejde med boligministeriet.

Regeringen vil fremme udarbejdelsen af generelle retningslinjer for det statslige byggeri og for hele byggesektoren. Som forudsat af administrationsrådet vil det blive nødvendigt for ministeriet i vid udstrækning at benytte konsulentbistand til dette arbejde, ligesom sammensætningen af ministeriets tekniske og administrative personale må gennemgå en gradvis ændring i takt med ændringerne i ministeriets funktioner.

Regeringen er enig med administrationsrådet i, at der bør være en nær kontakt mellem boligministeriet og de selvstændige byggeadministrationer, og at der bl. a. gennem et sådant samarbejde gennemføres en prioritering af den normgivende virksomhed. Regeringen vil snarest søge at instituere

[Boligministeren.]

dette samarbejde i det foreslåede særlige koordinationsudvalg med en nærmere fastlagt sammensætning og opgave.

Regeringen er indstillet på, at boligministeriet fortsat skal betjene styrelserne uden selvstændig byggeadministration, men denne indsats må koncentreres om byggeriets forberedende stadi. Der vil blive optaget kontakt med de selvstændige byggeadministrationer med henblik på en eventuel udvidelse af disses virksomhed til betjening af styrelser med beslægtede opgaver.

Regeringen ønsker, at styrelserne til byggeriets gennemførelse i videst muligt omfang søger bistand hos private byggeleder- og byggekonsulentfirmaer, og regeringen vil opmærksomt følge udviklingen på dette område. Det er regeringens hensigt at tage skridt til dannelsen af et statsligt byggefagligt selskab, såfremt det viser sig, at private firmaer ikke udvikles i det forventede omfang.

Regeringen vil tage spørgsmålet om ændringer i tilskudsberegningen for det statsstøttede institutionsbyggeri op til overvejelse som et naturligt led i bestræbelserne for en rationalisering af byggeadministrationen og den almindelige, løbende omlægning af statens tilskudssystem. Inden for boligministeriets område er der indledt undersøgelser i denne retning.

I den trykte redegørelse om statens byggeadministration er i øvrigt gengivet en skrivelse af 4. februar 1969, hvori administrationsrådet har fremsat nogle bemærkninger om ordningen med hensyn til de kgl. bygningsinspektører og tiltrådt en af SBA-udvalget foreslået spredning af arkitektarbejdet for at undgå, at dette arbejde ved statens civile byggeopgaver tenderer imod at komme på for få virksomheder til skade for den samfundsmæssige interesse i at inddrage en større kreds af egnede arkitektfirmaer. Regeringen er helt opmærksom på denne problemstilling og vil drage omsorg for, at der i endnu højere grad end tidligere gennemføres den foreslåede spredning af arkitektarbejdet.

Administrationsrådet har i samme skrivelse også tiltrådt et forslag fra SBA-udvalget om, at den gældende bygningsinspektøraftale befries for den usikkerhed, som er forbundet med konduktørordningen

for de kgl. bygningsinspektører. Hidtil har den kgl. bygningsinspektør af sit samlede honorar udredet udgifterne til sin konduktør ved det enkelte byggearbejde, men forslaget betyder, at bygherren nu selv skal ansætte konduktøren til at føre tilsynet med arbejdets gennemførelse på eget ansvar over for bygherren og i overensstemmelse med det udarbejdede totalprojekt. Herved vil man opnå den i administrationsrådets indstilling af 24. september 1969 forudsatte naturlige adskillelse imellem selve projekteringsopgaven og den mere administrativt prægede opgave, som tilsynsarbejdet repræsenterer.

Regeringen er enig i dette forslag fra administrationsrådet, og det kan oplyses, at boligministeriet allerede i en skrivelse af 5. marts 1969 til samtlige styrelser, der omfattes af statsbyggeloven, har fastsat en opdeling af det hidtil gældende honorar til de kgl. bygningsinspektører, således at honoraret for projektering m.v. og honoraret for konduktørtilsyn herefter er blevet adskilt.

Jeg kan til slut oplyse, at regeringen mener, at loven af 6. juli 1942 om statens bygningsvæsen nu skal tages op til revision. Eventuelt lovforslag herom må naturligt afvente en løsning af en række af de foran omtalte endnu uafklarede problemer, men vil kunne foreligge til behandling her i folketinget næste folketingsår.

Formanden: Efter anmodning skal jeg først gå til behandling af punkt 6 på dagsordenen, nemlig:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændring af lov om kommunale valg.

Valgt blev: *Stetter, Asger Jensen, Stæhr Johansen, Poul Schlüter, Jens Chr. Christensen, Henry Christensen, Enggaard, Gydemark, Johs. Andersen, Samuelson, Ove Hansen, Camre, Gorrsen, Hans Hækkerup, Peter Jørgensen, A. W. Larsen og Poul Dam.*

Formanden: Jeg vender derefter tilbage til punkt 3 på dagsordenen, nemlig:

Tredje behandling af forslag til lov for Færøerne om den offentlige sygeforsikring.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 9) findes i tidenden sp. 1479).